

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph. D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce: P. P.**, bytem N. S. , K. – H., zastoupený P. s.r.o., se sídlem G. K., K., adresa pro doručování N. K. s. , P., proti **žalovanému: Finanční úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Žitná 563/12, 120 00 Praha 2, o **žalobě proti nečinnosti**,

t a k t o :

- I.** Žalovaný **j e p o v i n e n** ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí o úroku z vratitelného přeplatku žalobce ve výši 1.208.251 Kč za zdaňovací období červenec 2014.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14.342 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o výši úroku dle ustanovení § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném po 1. 1. 2015 (dále „d. ř.“ nebo „daňový řád“).

Tvrdí, že dne 1. 10. 2014 vydal žalovaný výzvu k odstranění pochybností, již vyzval žalobce k objasnění skutečností uváděných v dodatečném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty a k prokázání uplatněného nároku na odpočet daně u pořízeného hmotného majetku za zdaňovací období červenec 2014. Dne 6. 1. 2015 zahájil žalovaný daňovou kontrolu v rozsahu již zahájeného postupu k odstranění pochybností, která byla ukončena dne 10. 3. 2015 zprávou o daňové kontrole, v níž byla uznána oprávněnost uplatněného nároku na odpočet v plném rozsahu. Dne 24. 3. 2015 byla na bankovní účet žalobce připsána částka 1.208.251 Kč, tedy částka odpovídající rozdílu mezi daní na výstupu a tvrzeným odpočtem.

Žalobce následně podal k odvolacímu finančnímu ředitelství podnět k odstranění nečinnosti, který však byl odložen.

Žalobce se s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-34, domnívá, že má nárok na úrok z vratitelného přeplatku (z částky 1.208.251 Kč) podle § 155 d. ř. Uvádí, že se na tuto věc nevztahuje ustanovení § 254a d. ř. upravující úrok z daňového odpočtu, neboť to podle jazykového výkladu dopadá na případy, kde postup k odstranění pochybností překročí tzv. časový test podle § 254a odst. 1 d. ř. V dané věci však správce daně „překlopil“ postup k odstranění pochybností do daňové kontroly. Nakonec žalobce dodává, že jeho nárok plyne z daňového řádu; Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí daňový řád pouze vyložil. Tato věc je skutkově téměř totožná jako v případě uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Správce daně je povinen připsat úrok při převodu peněžních prostředků na účet subjektu nebo bezodkladně poté; argument, že situaci v této věci nejde podřadit pod žádnou z možností v § 38 d. ř. a že proto neexistuje pro takový úkon obvyklá lhůta, je nepřiměřeně formalistický.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvádí, že na základě dodatečného přiznání, v němž žalobce uplatnil zvýšení odpočtu daně o 1.217.751 Kč, zahájil postup k odstranění pochybností o dodatečném přiznání k dani z přidané hodnoty za červenec 2014. Následně byla zahájena daňová kontrola, ukončená podpisem zprávy o daňové kontrole. Dodatečným platebním výměrem byl vyměřen nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty ve výši uvedené v dodatečném daňovém přiznání a žalobci byla na základě žádosti vrácena částka 1.208.251 Kč. Žalovaný argumentuje, že pokud vznikne vratitelný přeplatek na základě dodatečného daňového přiznání, vrací se jen na žádost daňového subjektu. Žalovaný přitom přeplatek vrátil ve lhůtě podle § 155 odst. 2 d. ř. Dle názoru žalovaného vychází rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-34, z jiného skutkového stavu, kdy vytýkací řízení vedené o přiznání k dani z příjmu trvalo šest měsíců. Nejvyšší správní soud rozhodoval navíc za situace, kdy zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 a ani daňový řád neobsahoval ustanovení o přiznání úroku v případě dlouhotrvajícího vytýkacího řízení, resp. postupu k odstranění pochybností. Nejednalo se o dodatečné daňové přiznání. Ustanovení § 254a bylo do daňového řádu vloženo až zákonem č. 267/2014 Sb. s účinností od 1. 1. 2015. Dle přechodného ustanovení čl. VII bodu 6 zákona č. 267/2014 Sb. se přitom postup k odstranění pochybností zahájený přede dnem nabytí účinnosti zákona považuje pro účely § 254a d. ř. za zahájený dnem nabytí účinnosti zákona. Nelze tedy na tuto věc aplikovat citovaný rozsudek, neboť mezera v procesní úpravě vyplácení nadměrného odpočtu byla tímto ustanovením vyplněna.

V replice žalobce setrval na své předchozí argumentaci a zdůraznil vyloučení aplikace § 254a d. ř. v této věci a naopak použitelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-34.

Ze správního spisu předloženého žalovaným plynou následující skutečnosti: Žalobce podal u Finančního úřadu pro Středočeský kraj dodatečné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za období červenec 2014, v němž uplatnil nárok na odpočet daně ve výši 1.208.251 Kč, daň na výstupu činila 10.500 Kč. Dne 2. 10. 2014 byla žalobci doručena výzva k odstranění pochybností, v níž žalovaný po žalobci požadoval objasnění skutečností uvedených v dodatečném daňovém přiznání a doložení související dokumentace. Pochybnosti žalovaného vyplynuly ze skutečnosti, že v dodatečném daňovém přiznání podaném dne 28. 8. 2014 došlo ke značné změně nadměrného odpočtu oproti daňovému přiznání podanému dne 25. 8. 2014. Z protokolu o ústním jednání ze dne 6. 1. 2015 se podává, že žalovaný uvedeného dne zahájil daňovou kontrolu před vlastním vyměřením daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2014. Ze zprávy o daňové kontrole ze dne 10. 3. 2015 plyne, že žalobce prokázal nárok na uplatněný odpočet daně. Z dodatečného platebního výměru

žalovaného ze dne 12. 3. 2015 vyplývá, že žalobci byla doměřena daň z přidané hodnoty za červenec 2014 tak, že byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 1.208.251 Kč. Dodatečný platební výměr byl žalobci doručen dne 13. 3. 2015. Téhož dne žalobce žalovanému doručil žádost o vrácení nadměrného odpočtu. Na základě této žádosti rozhodl žalovaný dne 17. 3. 2015 o vrácení přeplatku žalobci. Žalobce se poté podnětem ze dne 7. 4. 2015 k odstranění nečinnosti správce daně obrátil na Odvolací finanční ředitelství a domáhal se, aby bylo žalovanému přikázáno zaslat žalobci částku 53.950,89 Kč z titulu úroku z vratitelného přeplatku. Z vyrozumění o odložení podnětu ze dne 5. 5. 2015 plyne, že podnět žalobce byl odložen.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce uplatnil v dodatečném daňovém přiznání k dani z přidané hodnotě nadměrný odpočet, že žalovaný zahájil postup k odstranění pochybností ohledně daňového tvrzení žalobce, následně zahájil ve stejném rozsahu daňovou kontrolu, že po ukončení daňové kontroly byl platebním výměrem vyměřen nadměrný odpočet ve výši, jakou uplatnil žalobce v dodatečném daňovém přiznání, že žalovaný tuto částku poukázal žalobci a že se žalobce podnětem k odstranění nečinnosti domáhal vyplacení úroku z vratitelného přeplatku.

Soud rozhodl bez nařízení jednání na základě konkludentního souhlasu obou účastníků řízení s tímto postupem ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a ve lhůtě podle § 80 odst. 1 s. ř. s. Žalobce podáním podnětu k odstranění nečinnosti u Odvolacího finančního ředitelství vyčerpal prostředky k ochraně před nečinností.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon. V rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Afs 72/2015 – 47, Nejvyšší správní soud uvedl, že lhůtu pro nečinnostní žalobu je nutno odvíjet od posledního úkonu učiněného žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem vůči žalobci, za který lze v daňovém řízení považovat vyrozumění stěžovatele Odvolacím finančním ředitelstvím o vyřízení podnětu k přijetí opatření na ochranu před nečinností.

Podle § 254a odst. 1 a odst. 2 d. ř., který byl do tohoto zákona vložen s účinností od 1. 1. 2015 zákonem č. 267/2014 Sb., náleží daňovému subjektu úrok z daňového odpočtu stanoveného správcem daně v případě, že postup k odstranění pochybností vztahující se k řádnému daňovému tvrzení nebo dodatečnému daňovému tvrzení, ze kterého vyplývá, že daňovému subjektu má vzniknout daňový odpočet, trvá déle než 5 měsíců. Úrok z daňového odpočtu daňovému subjektu náleží ode dne následujícího po uplynutí 5 měsíců ode dne zahájení postupu k odstranění pochybností, který trvá déle než 5 měsíců, do dne vrácení daňového odpočtu nebo jeho použití na úhradu nedoplatku, nejpozději však do uplynutí lhůty pro jeho vrácení. Podle přechodných ustanovení - konkrétně čl. VII bodu 6 zákona č. 267/2014 Sb. byl-li postup k odstranění pochybností zahájen přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, považuje se takový postup pro účely § 254a d. ř. za zahájený dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 155 odst. 5 d. ř., je-li poukazován správcem daně vratitelný přeplatek na žádost po lhůtě stanovené v odstavci 3 nebo po lhůtě stanovené zákonem pro vrácení vratitelného přeplatku, který se vrací bez žádosti, náleží daňovému subjektu úrok z vratitelného přeplatku, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní

bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Tento úrok daňovému subjektu náleží ode dne následujícího po dni, ve kterém uplynula stanovená lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku, do dne jeho poukázání daňovému subjektu. Úrok se nepřizná, nepřesahuje-li 100 Kč. O výši úroku rozhodne správce daně bezodkladně po vrácení tohoto přeplatku; § 254 odst. 3 a 6 se použije obdobně.

Podle § 254 odst. 3 d. ř. úrok přiznaný podle tohoto ustanovení správce daně předepíše na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné, anebo ode dne prohlášení neoprávněného vymáhání. Podle § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, vznikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek vyšší než 100 Kč, vrátí se plátcí bez žádosti do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu. To neplatí, pokud vznikne vratitelný přeplatek změnou stanovené daně na základě dodatečného vyměření.

Předmětem sporu je otázka, zda je žalovaný povinen rozhodnout o úroku z nadměrného odpočtu. Žalovaný se domnívá, že je povinen postupovat podle ustanovení § 254a d. ř. a že výklad daňového řádu provedený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-34, byl vložím § 254a do daňového řádu překonán. Žalobce naopak zastává názor, že uvedené ustanovení se na tuto věc nevztahuje, protože správce daně navázal na postup k odstranění pochybností finanční kontrolou, a žalobce má tedy za to, že je třeba danou situaci posoudit podle § 155 d. ř. s přihlédnutím k citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Podstata závěrů, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, spočívá zejména v tom, že: *„V případech, které správce daně podrobí důkladnějšímu zkoumání typicky pomocí postupu k odstranění pochybností, si musí být vědom „ceny“, kterou pro něho čas věnovaný prověřování bude mít v případě, že se po prověření ukáže, že plátcova tvrzení odpovídají skutečnosti. Touto „cenou“ je úrok z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu za dobu od uplynutí tříměsíční lhůty počínající běžet dnem následujícím po posledním dni příslušného zdaňovacího období (prodlouženou případně o dobu odpovídající době mezi uplynutím lhůty k podání daňového přiznání za příslušné zdaňovací období a dnem jeho podání, bylo-li podáno opožděně) do dne uhrazení nadměrného odpočtu správcem daně. Pokud však správce daně prověřováním zjistí, že nárok plátce na nadměrný odpočet je zcela či zčásti neoprávněný, nemá plátce za tu část uplatněného nároku, která mu nebyla přiznána, nárok na úrok z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 d. ř. proto, že mu takový přeplatek nevznikl.“*

Odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu přitom podle názoru zdejšího soudu představuje komplexní, logickou a racionální argumentaci ve vztahu k hodnocené sporné otázce a za těchto okolností je krajský soud k této judikatuře povinen přihlédnout (srov. § 12 s. ř. s.). Tento rozsudek Nejvyššího správního soudu navíc nelze považovat za ojedinělý a judikatorně neustálený názor. V tomto ohledu nemohl zdejší soud přehlédnout, že na citovaný rozsudek odkazuje Nejvyšší správní soud i v rámci své další rozhodovací činnosti (srov. např. věci sp. zn. 8 Afs 68/2013 či sp. zn. 9 Afs 174/2014), přičemž bez významu v tomto ohledu není ani to, že dle dostupných údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz) nebyly závěry shora citovaného rozsudku zpochybněny některým z jiných senátů tohoto soudu a předloženy k rozhodnutí rozšířenému senátu dle § 17 s. ř. s. (resp. zpochybněn byl tímto postupem toliko závěr citovaného rozsudku týkající se výpočtu úroku z vratitelného přeplatku za období před nabytím účinnosti daňového řádu, což však není případ projednávané věci; srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, čj. 1 Afs 235/2014-43). Stejně tak lze v této souvislosti upozornit na to, že závěry Nejvyššího správního soudu plynoucí z citovaného

rozsudku, pokud jde o provedený výklad práva EU, stvrdil Soudní dvůr EU v usnesení ze dne 21. 10. 2015, ve věci C-120/15, *Kovozber, s. r. o.*

Žalovanému předně nelze přisvědčit, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu vychází z jiného skutkového stavu, než jaký je dán v této věci. Není totiž podstatné, zda bylo ve věci vedeno jen vytýkácí řízení, resp. postup k odstranění pochybností, nebo zda správce daně navázal na postup k odstranění pochybností daňovou kontrolou. To ostatně lze také vyčíst z uváděného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ten se zabývá mj. tím, že vnitrostátní právní úprava spočívající v tom, že úrok z vratitelného přeplatku za nadměrný odpočet náleží plátcí teprve ode dne následujícího po dni, ve kterém uplynula lhůta stanovená pro vrácení vratitelného přeplatku (§ 155 odst. 5 daňového řádu), nereflektuje, že mezi okamžikem uplatnění nároku a okamžikem vzniku exekučně vymožitelného nároku na vyplacení nadměrného odpočtu mohou s ohledem na povahu věci, rychlost postupu správce daně i jiné rozhodné okolnosti uplynout diametrálně odlišné doby. Jako jeden z faktorů, který může tuto dobu značně ovlivnit, Nejvyšší správní soud uvádí i daňovou kontrolu [viz bod (23) rozsudku]. S ohledem na účel úroku, jímž je kompenzace omezení daňového subjektu v možnosti dispozice s prostředky odpovídajícími nadměrnému odpočtu, který se posléze ukáže jako oprávněný, je tudíž z hlediska aplikovatelnosti závěrů Nejvyššího správního soudu nerozhodné, zda k zpožděné výplatě částky odpovídající nadměrnému odpočtu došlo v důsledku jen postupu k odstranění pochybností nebo v důsledku kombinace tohoto institutu s daňovou kontrolou.

Z hlediska aplikovatelnosti závěrů Nejvyššího správního soudu je také nerozhodné, že žalobce v této věci uplatnil nadměrný odpočet až v dodatečném daňovém přiznání. Podstata závěrů Nejvyššího správního soudu totiž spočívá v tom, že za dobu neakceptovatelně dlouhého prověřování nároku na nadměrný odpočet je třeba za určitých okolností přiznat úrok z vratitelného přeplatku. Doba prověřování nároku na nadměrný odpočet přitom může být v samém závěru ovlivněna tím, za jakých okolností je nadměrný odpočet daňovému subjektu uhrazen, tedy zda je povinností správce daně uhradit nadměrný odpočet bez žádosti do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu, nebo zda se nadměrný odpočet vrací na žádost podle § 155 odst. 2 d. ř. [tak je tomu tehdy, vznikl-li nadměrný odpočet změnou stanovené daně na základě dodatečného vyměření (§ 105 odst. 1 zákona o DPH)]. Toto jsou však otázky patřící do fáze posuzování samotné výše úroku z vratitelného přeplatku, nikoli však do fáze posuzování, zda je třeba o úroku vůbec rozhodnout.

V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je úkolem soudu rozhodnout, zda má žalovaný správní orgán povinnost vydat rozhodnutí. Dospěje-li soud ke kladnému závěru, uloží správnímu orgánu povinnost dané rozhodnutí vydat (§ 81 odst. 2 s. ř. s.). V tomto směru dospěl soud k závěru, že žaloba proti nečinnosti správního orgánu je důvodná. Soud v této své úvaze vyšel z ustanovení § 155 odst. 5 daňového řádu, podle něhož o výši úroku z nadměrného odpočtu vydává správce daně rozhodnutí, a to bezodkladně po vrácení přeplatku (podle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu pak právě i po rozhodnutí o vyměření nadměrného odpočtu). Jelikož žalovaný rozhodnutí o úroku z vratitelného přeplatku žalobce ve výši 1.208.251 Kč na DPH za zdaňovací období červenec 2014 dosud nevydal, byť ho tato povinnost tížila bezodkladně v návaznosti na vydání rozhodnutí o přeplatku na DPH ze dne 17. 3. 2015, uložil žalovanému tuto povinnost soud, a to s tím, že je jeho povinností toto rozhodnutí vydat ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Ve svém rozhodování žalovaný vezme v úvahu délku prověřování oprávněnosti nároku na odpočet DPH za zdaňovací období červenec 2014, tj. skutečnost, že dne 2. 10. 2014 byl zahájen postup k odstranění pochybností, který byl dne 6. 1. 2015 přeměněn na daňovou kontrolu, která byla ukončena dne 10. 3. 2015, přičemž dne 12. 3. 2015 byl v návaznosti na závěry daňové kontroly vydán příslušný dodatečný platební výměr a dne 17. 3. 2015 také

rozhodnutí o přeplatku, který byl žalobci uhrazen dne 24. 3. 2015. Předmětem rozhodnutí žalovaného tudíž bude celé toto období.

S ohledem na povahu řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti již soudu nepřisluší činit závěr o tom, jakým způsobem má žalovaný správní orgán rozhodnout. Proto soud není v této věci oprávněn posuzovat, zda se na danou věc vztahuje ustanovení § 254a d. ř. (při použití přechodného ustanovení čl. VII odst. 6 zákona č. 267/2014 Sb., popřípadě od jakého data) nebo zda se žalovaný má řídit výhradně ustanovením § 155 odst. 5 d. ř., jak jej ve své judikatuře v návaznosti na právo EU vyložil NSS, přičemž soud se pro účely počátku tříměsíční lhůty stanovené v uvedeném rozsudku kloní k závěru plynoucímu z odst. [40], tj. k vázání počátku běhu lhůty na podání daňového přiznání, případně dodatečného daňového přiznání. Rozhodnout, od jakého okamžiku žalobci případně vznikl nárok na úrok z nadměrného odpočtu a v jaké výši, přísluší tedy v tuto chvíli výlučně žalovanému správnímu orgánu, přičemž rozhodnutí správce daně podle § 155 odst. 5 d. ř. je přitom za splnění procesních podmínek přezkoumatelné ve správním soudnictví podle § 65 a násl. s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci úspěšný, má právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a nákladech na zastoupení daňovým poradcem (právníckou osobou). Výše odměny za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalobce provedl v souvislosti s tímto řízením tři úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby a repliky. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], výše odměny tak je celkem 9.300 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 900 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, je součástí nákladů žalobce rovněž náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z 10.200 Kč, tedy 2.142 Kč. Náklady žalobce tak celkem činí 14.342 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobci ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová